

Bữa Cơm Đột Ngột của Má

Nguyễn Tế

Hôm đó, trời ngả chiều. Tôi vừa tắt máy xe chưa kịp bước vào sân thì đã nghe tiếng má vọng lên từ đầu đó sau nhà:

- Trời đất ơi, về sao không báo gì hết trơn vậy con! Để má hay, má đi chợ mua cái gì ngon ngon nấu cho?

Nghe vậy, tôi chỉ cười cười. Tôi biết, cái câu cảm ràm đó, cái trách nhẹ đó thiệt ra là giấu cái mừng rồi rít trong lòng má. Chắc má quen rồi, mấy đứa con lớn rồi là về như khách, không thềm báo trước.

- Thôi con đi tắm đi, để má lo nấu cơm.

Nói rồi má lật đật quay lưng đi ra sau vườn. Tôi đứng lặng nhìn theo, thấy dáng má lom khom, tay cầm cái rổ nhựa, thoăn thoắt hái từng ngọn ngọn rau dền, rau má, rau sam, rau ngót, rau trai mọc lẫn lộn dưới bụi chuối sau vườn. Rồi má lại rẽ qua mé mương, lúi húi dỡ cái

dớn nhỏ đặt mấy bữa trước. Bắt được mớ cá. mấy con cá lia thia, mấy con cá sặc non, mấy con lòng tong nhỏ cùng nhau nhảy lóc bóc, bên cạnh những chú tép rong nhảy tanh tách trong chiếc rổ nhựa cũ mềm má xài hoài không bỏ.

Tôi đứng yên. Tự nhiên ký ức nó tràn về như cuốn phim quay chậm. Từng hình ảnh, từng động tác quen thuộc của má như còn mới nguyên, dù đã mấy chục năm trôi qua. Trong khoảnh khắc đứng lặng ngắm dáng má, một nỗi xúc động rất cũ nhưng chưa bao giờ nguôi. Hồi đó, tôi vô tâm lắm, tôi luôn nghĩ mình sẽ còn nhiều dịp trở về, sẽ còn nhiều lần má chờ, má rầy yêu, má đi bắt cá, hái rau. Cứ nghĩ má sẽ còn hoài, những bữa cơm sẽ còn hoài. Ai dè, cái đột ngột nhất lại là sự vắng mặt của má.

Và rồi bữa cơm cũng được dọn ra. Một tô canh rau đủ loại, thứ nào cũng tươi non, xanh mướt, nước canh trong veo nêm vừa miệng, ngọt mát lạ thường. Cái vị ấy không tìm thấy ở bất kỳ quán ăn thành phố nào. Tôi húp một một muỗng canh hơi đặng đặng ở đầu lưỡi mà hậu ngọt ở cuống họng nó giống như tình thương không tên của má, không ồn ào nhưng thấm đẫm và sâu xa. Còn cái ơ kho quẹt hôm ấy, đúng kiểu má nấu này nọ, nước mắm rưới đầy làm cho mấy con cá, mấy con tép quéo lại cùng với tóp mỡ má bỏ vô sau cùng. Gắp một đĩa, lùa vào miệng nó cay cay, quyến với miếng tóp mỡ béo béo, mặn mà mà thơm nồng. Thứ kho quẹt dân dã ấy, đúng là không thứ sơn hào hải vị nào sánh bằng. Bữa cơm ấy tôi cũng còn nhớ tiếng má nhắc:

- Ăn đi con, cơm canh còn nóng đó.

Câu nói giản dị ấy giờ đây trở thành ký ức thiêng liêng trong lòng tôi.

Tôi từng ăn tiệc nhà hàng có nhiều món Âu, Á cầu kỳ sang trọng. Ấy vậy mà bây giờ, chỉ cần nghe mùi kho quẹt sôi lục bục trên bếp củi hay thấy rổ rau dại đặt trên bàn là sống mũi tôi cay, nước mắt cứ rưng rưng chực trào vì nhớ má. Má mất rồi. Và tôi biết sẽ chẳng bao giờ còn cái bữa cơm đột ngột nào nữa. Ước gì, bây giờ, khi người ta trở về bắt chọt, và má còn đó để nấu... Người ta bây giờ chạy theo món ngon vật lạ. Còn tôi, nghĩ lại đời mình, hóa ra cái ngon nhất đời là mớ cá tép hủn hủn dưới ao sau nhà, là tô canh rau dại mọc lẫn trong bụi chuối sau vườn, là cái ơ kho quẹt sôi sùng sục trong căn bếp mái lá năm xưa, là tiếng má rầy yêu thương, là ánh mắt dõi theo khi tôi bước chân qua cửa. Bởi vậy, dù đi đâu, về đâu, tôi vẫn là đứa con bé nhỏ của má ngày nào. Và, bữa cơm đột ngột khi xưa đó, với tôi, mãi mãi là bữa cơm trọn vẹn nhất, ấm áp nhất đời tôi.

Nguyễn Tế